

Matt 21:1-9. 1:a advent 1:a årg 111127

Verkligheten är inte alltid så lätt att beskriva, för den är inte alltid sån som **vi** tror att den är. Ofta blir det nog så att vi kommer med våra förkunskaper och målar upp en bild av det vi tror är verkligheten. Så här ser sanningen ut! Men det vi liksom har gjort, det är att ha gett en bild, en ögonblicksbild av just ett ögonblick. Bakom hörnet finns andra kunskaper, andra erfarenheter som väntar på sina bilder, på sina förklaringar. För är egentligen flaskan halvfull eller halvtom, är människan ond eller god. Är livet underbart att leva eller är det bara en kamp mot tillvaron?

Visst önskar vi ofta att livet vore liksom lite mar av antingen eller, lite mer av svart **eller** vitt. Och även om vi inte alltid skulle gilla svaret vi får, så skulle vi i alla fall få reda på hur saker och ting ligger till. Hur tillvaron egentligen är beskaffad.

Och har du idag kommit hit för att få en allmängiltig och evig sanning dig till livs, då har du kanske kommit till fel ställe.

Men har du kommit för att låta dig kittlas lite. För att öppna dina sinnen och vidga dina erfarenheter. Skulle du kunna säga. Så här, ja så här skulle det också kunna vara. Då kan du gott sitta kvar... Tillvaron går inte att parkera. Livet står inte där man ställer det.

Och när man bråkade om vem som var störst i Guds rike, då ställde Jesus fram ett barn. Bli som barnet sa han, bli som det lilla barnet, då är ni störst. Och ur en vallpojkes matsäck plockade han plötsligt fram en måltid som räckte till tusentals hungriga. När man frågade efter makt och styrka, då sa han, -den hittar ni ni svagheten. Och hos de föraktade, de som ingen ville vara med, hos dem bjöd han in sig och ställde till med fest. Folket, de som stod runtomkring, man visste hur det var, man visste hur det borde vara. Men plötsligt var det liksom så annorlunda.

Plötsligt var det upp och ner med det man trodde var sant.

Och vi då, vad är rätt och fel, vem är störst och minst, rik och fattig, syndare och god. Svart och vitt, är det inte så också vi gärna vill ha det, svart och vitt, gärna svart på vitt...

Också kommer åsnan in i våra liv idag, åsnan och allt det den står för.

Kan du höra honom komma? Det oväntade, -övertaskningen!

Kan du höra honom komma? Han som vi väntar på, han som vi kanske längtar och frågar efter. På en åsna kommer han.

Och om någon frågar hur fort Gud färdas, så kanske man kan säga "med ljusets hastighet" eller nått sånt, för Gud finns ju överallt. Men lika sant är att säga, med en åsnas hastighet, med en åsnas hastighet färdas Gud. Hur skulle vi annars kunna se honom?

Kan du höra honom komma? Mannen på åsnan, Gud personifierad, Guds ansikte i den här världen –med en åsnas hasighet kommer hon. Hur ska du annars kunna se henne?

Nej, verkligheten är inte alltid sån som vi tror att den är. Idag kommer åsnan till oss, åsnan med Gud på ryggen, och hon berättar för oss. Det finns också en annan

verklighet. En annan verklighet än den vi tror oss veta om vad som är rätt och riktigt. Hur lagarna ska följas, hur människor ska rangordnas, om vad vi tror oss veta om vad som är möjligt och omöjligt i den här världen.

Jag talar inte om livet efter detta. Och jag talar inte om nån slags kosmisk och främmande närvaro. Anders Frostenson skriver i sin underbara psalm:

Högt i stjärnehimlen kan vi dig ej finna
men i mänskovimlet är du bland oss Gud.

(Inte bortom havet, där är inte svaret
men i ordet, talat, här till oss idag)

Barnet, blomman, vinden,
hand som smeker kinden
lika nära finns du, fast vi dig är ser

I bibeln kallas det för Guds rike. Jesus talar ofta om Guds rike. Men han säger att man kan liksom inte kan peka på det. Att det skulle finnas liksom här borta, eller där borta. Det finns mitt ibland er säger, mitt ibland er, ja till och med inom er... Och det fantastiska är mina vänner. Att det riket är lika verkligt, lika sant som det vi ser och kan ta på. Och jag tror att det står för det som vår innersta längtan står för. Det du innerst inne vill och önskar. En plats där vi får växa och vara. En plats där du får vara du och jag får vara jag. Drömmen om kärleken, om freden och solidariteten och närheten människor emellan. Något vi kan känna håller på att gå förlorat eller som håller på att glida oss ur händerna. Inte för att det alltid skulle kunna gå i uppfyllelse. Eller för att livet i ett slag skulle bli bekymmersfritt och så mycket enklare att leva. Nej, så enkelt verkar det inte vara. Det anar och förstår nog de flesta av oss.

Men att det finns något annat, något totalt annorlunda mitt i den här världen. Något som det går att leva i, att leva av. Och att det finns liksom ett slags tillvarons mellanrum, där vår längtan, vilja och önskan skulle kunna ha ett mål.

Tänk om det är så, **tänk om det skulle kunna vara så här också...** att få ha något att få sträcka sig efter, att ha något att få sträcka sig emot.

Gud kommer till oss, ridande på en åsna. Ovärdigt säger några, löjeväckande och skrattretande säger andra. Ja, kanske är skrattretande det rätta ordet. För finns nått goare och mer förlösande, än att få skratta tillsammans. Och jag är säker på att Gud skrattar tillsammans med oss.

Gud på en åsna, jag bara älskar den bilden. Den är så underbart avväpnande Gud på en åsna, och jag förstår att de orättfärdiga makterna runt om i världen gör vad som helst för att behålla sitt grepp. För vem av dem, vem av dem skulle möta honom på riktigt, och sen kunna sitta kvar?

Gud på en åsna. Hur ska jag annars kunna och hinna se henne.

Gud på en åsna, så tar vi udden av all den moralism, all den dogmatiska och livsförnekande tro som kyrkan och vi predikanter har förmedlat genom åren.

”Nej, han talar ej latin - som den grå teologin vilken halkat på sin egen halhets halka .
(Men han talar som en ton ur en mjuk violin och han talar såsom aftonens svalka.”)

Har du svårt att tro på kyrkans hela paket. Så uppmanar jag dig att i alla fall ta till dig bilden av mannen på åsnan. Gud som kommer till dig på en åsnerygg. Den är så annorlunda mot den här världen. Jag behöver den, jag tror också att du behöver den. Och inte minst vår värld.
Gud på en åsna, så är Gud möjlig för mig.

Och det lär ju vara så med åsnor, dom är ganska bångstyriga. Dom gör inte alltid som man vill. Dom går inte alltid dit man vill.